

לשםוע קול תורה

פסוק השבע – ויקרא

הנותרת

"וְהַנּוֹתֶרֶת מִן הַמְנָחָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו קָדֵש קָדְשִׁים מֵאֲשִׁי ה'" (ויקרא ב, ג).

הפסוק עוסק בקרבן מנחה, העשיי מסולות ומשמן. הכוונות של קמח הסולות המשמש לקרבן היא "עשרה" – כשמי ליטרים וחצי. בהכנת המנחה בוללים ייחדי את הסולות ואת השמן ונוננים עליהם לבונה, הכהן לוקח קומץ מן התערובת ומקטיר אותו על המזבח, ושאר המנחה – "הנותרת" – ניתן לאהרן ולבניו לאכילה, בצורת לחם או עוגה טעימה.

משמעותו הוא חלק הארי של העישرون, עיקר המנחה, נקרא "נותרת", שארית.

עלינו לזכור מקום הריאוי בין האיכותות למאות. הקומץ הוא אמונם החלק הצעיר בכםוטו, אך הוא היסוד שהופך את כל המאלל לקודש קודשים.

התורה מנהילה לנו כאן שני מסרים חשובים:

א. עלינו להעיר את הדברים לפי מהותם ולא לפי חזותם החיצונית. אנו חיים בעולם של הצגות – התורה מנחה אותנו לחפש את המהויות.

ב. הנותרת, המרכיבה את רוב רובו של הקרבן, מקבלת את קדושתה מכוח חיבורה אל הקומץ. אכילתם של הכהנים, אנשים בשර ודם, מתקדשת ומתורוממת מתוך הקישור אל החלק הקטן והמקודש המוקטור על המזבח.

כמו הקומץ והנותרת כך הוא הצדיק בתוך החברה. עצם נוכחותו משפיעה על כל סביבתו, והקדשה מוקנית ממנו לכל הציבור.

וכך הוא עם ישראל בתוך העולם. סגולת ישראל הנושאת את ערכי התורה מקרינה את אורה, וכל המתחבר אליה זוכה לקבל מקדושתה.

שאלות דוד בוצ'קו